

נשיא בית המישפט המחוזי על הסניגורים ב"מיקרה אחר":

הם נתנו לשופט מכה מתחת לחגורה וקראו לו שקרן!

יש פלוגתה, וצד אחד מכחיש מה שצד שני אמר. ולכן, כאשר אומר עורך-הדין: "אני מתפטר ומגיש תצהיר" הוא בעצם אומר לשופט במילים פשוטות: "אתה שקרן ואבדן שקרן, ואני יודע שתכחיש הכל, ולכן אני מתפטר ומגיש תצהיר כי אלה היו העובדות האמיתיות במיקרה זה".

כבר קרה לי כשופט שוער-דין ביקש ממני בעת דיון: "אני מבקש שתרום את הדברים בפרוטוקול" ואני ענית: "בבקשה, אני עומד על כך שהדברים יירשמו". מה שצריך היה עורך-הדין לעשות במיקרה זה הוא לומר קודם כל לשופט את דבריו. אולי השופט כלל לא יכחיש אותם. רק אם השופט יכחיש, יאמר עורך-הדין: "אני מתנצל ומבקש להתפטר, כי אצטרך לתת תצהיר".

אותי העניין הזה אכל! ואני עומד על מישמר בית-המישפט שלי. ולכן אמרתי לעצמי: "אלי ללישכה עורכי-הדין האלה לא ייכנסו!" אבל למולם זה רק

הדלת ומציע לי לנסוע איתו לבית-המישפט. ואז, יהיה זה אחד מעורכי-הדין החביבים עלי, או אחד מאלה שאני מתעב אותם, אני תמיד משיב: "אומנם נעים לי ללכת ברגל בשמש, אבל בשביל החברה, אסע איתך". אבל אם אני יודע שבאותו יום יש לעורך-דין זה מישפט לפני, איני נכנס למכונית, ואיני נוסע איתו!

צריך להיזהר בעניינים האלה, ולא רק מפני שהלקוחות עלולים לחשוב כי אם עורך-הדין מתיידד עם השופט בלישכה הרי המישפט מונח בכיסו, אלא גם מכיוון שעורכי-דין צעירים, אשר אינם מעזים לדפוק על דלתו של השופט, מרגישים מאוד לא נוח כאשר חברים נכנס לבדו ללישכה.

העולם אינו כלי-כך פשוט. עורך-הדין חי בשיווי מישקל עדין בין חובותיו לצדק, לבית-המישפט וללקוח שלו. ה"יחסים שבין עורך-דין ללקוח הם במידה מסוימת גם יחסים שבין נאמן למוטב. אבל בעצם, עורך-הדין הוא תמיד בעל-הבית. הוא מחליט מה טוב ללקוח שלו. במיקרה היחידי במדינה שבו תבע לקוח

הערכה בין המישפטים על הבקשה לפסילת

השופטת: זהו תירוץ מראש לפסק-דין אפשרי

אליבי לקראת הרשעה?

לדין את עורך-דינו על כך שהתגרש ולא שאל במישפט את כל השאלות ש"הלקוח רצה שישאל, פסק השופט העליון לשעבר, חיים כהן, כי עורך-הדין לא היה חייב לעשות זאת.

היחס שבין עורך-הדין ובית-המישפט לא נקבע בחוק או בדין. זוהי תורה שבעל-פה. דור של שופטים מעביר זאת לדור הבא, ודור של עורכי-דין מעביר זאת לבא אחריו. כך הם לומדים מה אסור ומה מותר, ולשם כך יש התמחות.

אילו הייתי במקום עורכי-הדין של השר אביר-חצירא, הייתי קודם כל מתחיל זאת בשאלה: האם לספר בכלל ללקוח את אשר שמעתי בלישכה? לדעתי יש דברים שאין חובה לדווח עליהם ללקוח. ואם עורך-הדין חושב שמה שנאמר לא היה שווה פרוטה — שלא ידווח! אבל לא אמרתי כי במיקרה זה הייתי נוהג כך.

הדרך השנייה היא, שעורך-הדין ידווח על כך ללקוחו, אבל יאמר לו: "לקוח יקר, שמעתי זאת וזאת, לדעתי זה לא שווה פרוטה, ואנחנו איננו עושים בזה כלום". אם הלקוח בכל זאת מתעקש ללכת בדרך אחרת הייתי אומר לו: "אני אמרתי לך לא. אתה בכל זאת רוצה לפעול? בבקשה, תלך לעורך-דין אחר."

צער

בעלי חיים

אולם אם היה נראה לי כי יש צורך לעשות משהו, הייתי ביוזמתי מעורר את העניין מייד במקום. לא הייתי בא אחרי כמה ימים, אחרי שנפרדתי מה שופט בידידות ובצחקוקים, ונתון לו מכה מתחת לחגורה. ואני במיוחד אומר שופט במין זכר, מכיוון שאני מדבר בעניין אחר...

יתכן שהשופט לא צריך בתמימותו או בטיפשותו לומר זאת, אבל הוא בוודאי לא ידע מה שאמר, והנה נכנס אחרי כמה ימים לאולם וקיבל מכה מתחת לחגורה. הוא נהיה חיוור, וזה צער בעלי חיים. ואני יודע מה קרה, כי יש לי מרגלים באולם!

שם קם עורך-הדין בצניעות והתפטר. וכאשר שאל השופט בתמימות מדוע, השפיל עורך-הדין את עינו. ואמר: "חברי יגיד לכם, ואז קם חברו ומגיש תצהיר מטעמו, ושם הוא מספר מה שקרה בלישכה. ובכן, תצהיר מגישים רק כאשר

אותי זה אכל! ואני עומד על מישמר בית-המישפט שלי, ולכן אמרתי: אלי ללישכה עורכי-הדין האלה לא ייכנסו!" הסביר השופט בנימין כהן, נשיא בית-המישפט המחוזי בתל-אביב. הוא אמר זאת בעת דיון על יחסי עורכי-דין ובתי-המישפט.

פרופסור דויד ליבאי, ראש-המכון ל-השתלמות עורכי-דין, פתח את הדיון בשאלה שהתייחסה להתנהגותם של עורכי-הדין רם כספי ושלמה תוסייה-כהן, המייצגים את השר אהרון אביר-חצירא, אשר ביקשו לפסול את השופטת ויקטוריה אוסטרובסקי-כהן, בגלל המילים, "הטיפוס הזה", שאמרה בלישכתה לסניגורו של השר.

בנימין כהן, העומד בראש בית-המישפט שבו מכהנת השופטת, הביע מורת רוח רבה מהתנהגותם של הסניגורים. בחוש ההומור הידוע שלו הוא פתח ואמר שאם יצוטט, יכחיש כל מילה. **סיפר בנימין כהן:**

בנעורי כעורך-דין היתה לי טראומה. באותם ימים כיהנו בארץ כמה שופטים שאינם כבר איתנו, ואחד מהם, שגם הוא כבר אינו בחיים, היה שופט בבית-מישפט מסוים בדרום הארץ.

ליד בית-המישפט זה היה בית-קפה, בנעורי כעורך-דין היתה לי טראומה. באותם ימים כיהנו בארץ כמה שופטים שאינם כבר איתנו, ואחד מהם, שגם הוא כבר אינו בחיים, היה שופט בבית-מישפט מסוים בדרום הארץ. ליד בית-המישפט זה היה בית-קפה,

עורך-הדין

הוא בעל-הבית

לש לי עוד טכניקה. מאחר שאין לי מכונית ואני הולך כל בוקר ברגל מביתי לבית-המישפט, נעצרות לידי מכוניות, ועורך-דין זה או אחר פותח את

שופטת אוסטרובסקי-כהן חברמנית?

עוד שנה וחצי, כי אחר-כך אין לי לישכה". (הנשיא כהן עומד לפרוש לגימרתאות בעוד כשנה וחצי.)

אין שופט

חברמן!

בר הפלוגתה שלו בוויכוח היה עורך-הדין משה בן-זאב, מי שהיה היועץ-המישפטי-לממשלה ושופט מחוזי בחיפה.

אמר עורך-דין בן-זאב:

מקובל עלי כי במיקרה זה היו צריכים לנהוג כמו שאמר השופט כהן, כי עורך-הדין איננו מתפטר מייד, אלא מצוי גירסה מסוימת לשופט. אם זה יקבל אותה, אין צורך בהתפטרות ולא בדרמטיזציה. אולם לו יצגתי אני לקוח במישפט פלילי, ונכנסתי לשופט והוא היה אימר לי: "הטיפוס הזה" במלרע או במלעיל, על הלקוח שלי, אני כעורר" (המשך בעמוד 68)